
Karczyn, st. 42, gm. Inowrocław, woj. bydgoskie, AZP 46-41/33

Informator Archeologiczny : badania 32, 133

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szklane - dwa kubooktaedryczne fioletowe (grupa XII, typ 119 wg M. Tempelmann-Mączyńskiej) i dziewięć krążkowatych, pomarańczowych (grupa III, typ 52-53).

Resztki zębów odkryte w grobach pochodzą od osobników w wieku Adultus (grób 77) i Senilis (grób 78). Przy zapince zachowały się resztki tkanin. Groby pochodzą z fazy B₂/C₁.

W grobie jamowym z resztkami stosu wystąpiły nieliczne, przepalone kości ludzkie i fragment ceramiki.

Birytualne cmentarzysko płaskie kultury wielbarskiej w Kamienicy Szlacheckiej jest stanowiskiem niewielkim - 109 obiektów (w tym 82 groby), o stosunkowo krótkim czasie użytkowania - od fazy B_{2c} do końca fazy C₁ młodszego okresu rzymskiego. Użytkowane było przypuszczalnie przez kilka rodzin; na planie cmentarzyska można wyróżnić kilka zgrupowań grobów, między którymi występują dość duże puste przestrzenie.

Cmentarzysko dostarczyło wielu interesujących zabytków a także informacji odnośnie obrządku pogrzebowego ludności kultury wielbarskiej na Pojezierzu Kaszubskim.

Pozyskane materiały, przechowywane w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku, będą opublikowane.

Badania na stanowisku zakończono.

KARCZYN, st. 42, gm. Inowrocław, woj. bydgoskie, AZP 46-41/33

- ślady osadnictwa kultury amfor kulistych (neolit)
- cmentarzysko kultury przeworskiej
- nowożytnie „obozowisko” kopaczy torfu

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Marcina Woźniaka (Muzeum im. Jana Kasprowicza w Inowrocławiu) przy udziale Jarosława Kozłowskiego, studenta Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Finansowane przez Gminę Inowrocław. Pierwszy sezon badań. Wyeksplorowano 8 wykopów o łącznej o powierzchni 112,5 m².

Celem prac było zabezpieczenie stanowiska w związku z pozyskiwaniem piasku. Stanowisko położone jest na niewielkim naturalnym wyniesieniu w dolinie Bachorzy. Odkryto pojedynczy grób szkieletowy, częściowo zniszczony, ułożony po linii północ-południe z twarzą na wschód, wyposażony w nóż, osełkę i 2 krzemienne skałki, oraz ślady zniszczonych pochówków ciało palnych (obok przepalonych kości zebrano 75 ułamków ceramiki). Relikty te związane są z działalnością ludności kultury przeworskiej. W okresie nowożytnym (przełom XIX i XX w.) miejsce to wykorzystywane było podczas kopania torfu. Odnaleziono ślady 2 przyzmy torfu, ogniska, 231 ułamków ceramiki (w tym fragmenty naczyń drutowanych), 2 łyżki.

Ślady pobytu ludności kultury amfor kulistych to 6 ułamków ceramiki.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum im. Jana Kasprowicza w Inowrocławiu.

Kazimierza, st. 1, gm. *loco*, woj. kieleckie, AZP 98-62 - patrz: neolit

KLONÓWKA, st. 7, gm. Starogard Gdański, woj. gdańskie, AZP 19-44/6

- ślady osadnictwa mezolitycznego
- osada kultury amfor kulistych (neolit)
- osada z wczesnej epoki brązu
- osada kultury łużyckiej (środkowa i późna epoka brązu)
- osada kultury pomorskiej (wczesna epoka żelaza)
- osada kultury oksywskiej (młodszy okres przedrzymski)
- osada kultury wielbarskiej (późny okres wpływów rzymskich)
- ślady osadnictwa od wczesnego średniowiecza po nowożytność

Badania wykopaliskowe przeprowadził mgr Edward Krause (Ośrodek Naukowo-Konserwatorski